

Práce se zabývá německou kritikou evropských vysokoškolských reforem v rámci tzv. boloňského procesu. Mezi tyto reformy patří především rozdělení studia na dva, později tři cykly, zavedení jednotného kreditního systému nebo podpora mobility. Právě Německo představuje stát, kde boloňský proces vyvolal velkou akademickou diskuzi a stal se jedním z předmětů studentských protestů. Práce pojednává jak o kritice jednotlivých cílů a celkového pojetí reforem, tak o kritice jejich implementace v Německu. Zaměřuje se na to, kde leželo těžiště kritiky u pedagogů a kde u studentů. Analyzované období je ohraničeno podpisem Boloňské deklarace roku 1999 a rokem 2010, jež byl původně stanoven za konec procesu. Někteří akademici považovali boloňský proces za nástroj komercializace vysokého školství a odklon od modelu W. v. Humboldta. Většina ale upozorňovala na špatné zavádění reforem a nepochopení stanovených cílů. Podobný postoj zaujímali také studenti. Nejčastěji byly kritizovány nové bakalářské programy kvůli jejich nevhodné koncepci nebo nízké kvóty pro přijetí studentů do následujícího magisterského studia. Studenti zároveň zdůrazňovali nutnost více zohledňovat sociální rozměr reforem, který je podle nich nezbytný pro naplnění cílů boloňského procesu.